

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 160.

Fjerde Session.

49de Møde.

Onsdagen d. 12. Januar.

(Forts.)

Ordføreren (fortsat): Det vil erindres, at Forhandlingen ved 2den Behandling blev afbrudt, og at der blev affaaet Leilighed for flere Medlemmer til at svare, navnlig paa den høitærede Finantsministers sidste Foredrag. Jeg troer, at der var flere væsentlige Urigtigheder i hans Opfattelse af de Foredrag, han besvarede, men jeg troer dog ikke, at det vilde være nyttigt eller nødvendigt at komme tilbage til denne Side af Sagen. Jeg dvæler hellere ved de Punkter, hvori jeg troer, der blev fremkaldt en Samstemning mellem Ministeriet og Udvalget og mellem de to Partier i denne Forsamling, der stode temmelig skarpt mod hinanden. Jeg skal saaledes først tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at den høitærede Finantsminister erkjendte, at det nuværende Ministerium ikke er noget parlamentarisk Ministerium; thi han har derved erkjendt, at dette Spørgsmaal altsaa heller ikke kan gjøres til et ministerielt Spørgsmaal, i alt Fald ikke overfor Forsamlingen. Forsamlingen vil nemlig ikke kunne modtage alle de Ulemper, der følge med en parlamentarisk Regjering, uden tillige at modtage de Goder, der følge dermed. Hvis den parlamentariske Regjering ikke skal anvendes i sin Almindelighed, da kan og bør den ikke anvendes eller fremdrages, for at sætte enkelte Løve igjennem; derom troer jeg, at Alle maae være enige. — Det er altsaa med fuldkommen Ro med Hensyn til det ministerielle Spørgsmaal, at vi atter her kunne gaae over til at tage en Beslutning i nærværende Sag. — Jeg troer, at dette er af en væsentlig Betydning,

thi, skjøndt jeg ikke mener, at den høitærede Finantsminister netop er særdeles skiftet til, naar Stormen raser og Havet er i Oprør, at føre os lykkelig i Havn, saa troer jeg, at han er paa sin Post som Finantsminister, og at vi Alle maae ønske, at han maa beholde den. Der var et andet Punkt, angaaende hvilket den høitærede Finantsminister under sin sidste Tale erklærede sig enig i de Udtalelser, der fra flere Sider vare fremsatte; ogsaa det maa jeg henlede Opmærksomheden paa, fordi det er af væsentlig Betydning i denne Sag. Han erkjendte, at det er ganske vist, at der ikke uden Lovgivningsmagts fulde Deelagtighed i Danmark vil kunne forelægges nogen Toldgrændse fra Eideren til Kongeaen. Over denne Udtalelse glæder jeg mig, og jeg troer, at Enhver maa glæde sig over den Indrømmelse, vi saaledes have faaet; den maa tilfulde berolige os; men, tilføier han, det er ligesaa vist, at det ikke efter den danske Lovgivning kan formenes nogensomhelst Regjering at træffe Foranstaltninger, hvorved det tillades, at Gjenskaende, der ere fortoldede med samme Told i Holsten som den, der gælder i Slesvig, kunde indgaae toldfrit i Slesvig. Dette, troer jeg, trænger til en nærmere Dplysning. Den høitærede Finantsminister appellerede til Juristerne i denne Forsamling, og jeg haaber, at Jurister, om hvis Dygtighed og Skarpfindighed her ikke kan være nogen Tvivl, ville udtale sig med Hensyn til dette Punkt; jeg skal kun fremsætte min Mening, saaledes som jeg troer en simpel, naturlig Opfattelse af Forholdet maa tilfåge. Der er for Dieblirket en Toldseenhed mellem Danmark og Slesvig, som den ærede Finantsminister har erkjendt ikke kan forandres. Han har ligeledes erkjendt, og det ligger jo i selve den Lov, som er os